

Balesettől az olimpiai dobogóig

Esszémben Suba Róbert parasportolót fogom bemutatni, az utat, amit bejárt az olimpiai ezüstéremig. Azért esett rá a választásom, mert az iskolában, ahol 3 évig tanultam, portásként dolgozik, gyakran beszélgettem vele, jó kapcsolatban van az ott tanuló diákokkal. Dolgozatom alapja az interjú, amit Robival készítettem.

Suba Róbert 19 évesen, középiskolásként szenvedett ejtőernyős balesetet, aminek következtében deréktól lefelé lebénult. Előtte nagyon aktív életet élt, edzőterembe járt, atletizált, kézilabdázott, és ekkor ismerkedett meg a kajak-kenuval. A baleset után, a rehabilitációt követően újra sportolni kezdett, többek közt kerekesszékes vívásban is kipróbálta magát, amiben szép eredményeket ért el. Úgy érezte, az élet nem állt meg, a sport sok erőt adott neki a nehéz pillanatokban.

A vízisportokhoz is visszatért, de csak sok év kihagyás után, 2013-ban lett leigazolt sportoló a Bajai Vízisport Klubnál. Amikor 2016-ban felkerült a parakajak a riói paralimpiai számok közé, Robi ennél a klubnál készült az olimpiára. Számított arra, hogy sikereket fog elérni, de a második helyezés számára is meglepetés volt. Emlékszem, az iskola sportcsarnokában az összes diák együtt szurkolt, mikor óriás kivetítőn néztük a döntőt, hihetetlen élmény volt számunkra, hogy valaki, akivel napi kapcsolatban vagyunk, a dobogó második fokán áll Rióban. Elmondhatatlan a büszkeség, amit akkor éreztünk. Robit már a repülőtéren nagy „küldöttség” várta a városból, utána heteken át ünnepelte Kiskőrös, a diákok és a tanárok tablót készítettek neki.

Kérdésekre válaszolva elmondta, hogy a kajak, amit használ, nem speciálisan neki készült, de szüksége van olyan beülőre, ami megelőzi a sérüléseket, felfekvéseket, mivel a megváltozott állapot miatt ezek a másodlagos sérülések életveszélyesek is lehetnek. A másik fontos tényező a megtámasztás: nem tudja használni a lábát, a medencéjével nem tud kitámasztani, a speciális beülővel a hatékonyságát is tudja növelni. A hajó tehát nem a parasportolóknak készül, a beülő viszont igen, az személyre szabott.

Mikor versenyre készül, napi egy-két edzésen vesz részt, emellett konditerembe jár, úszik, szaunázik. Gyakran jár edzőtáborokba, jelenleg Horvátországban van, a téli időszakban déli országokban vannak az edzőtáborok, nyáron Magyarországon is. Mikor itthon van, hetente egyszer jár Szegedre evezni. Fontos még azt megemlíteni, hogy az edzések is

sérülésspecifikusak, hiszen egy gerincműtött embernek bizonyos forgások veszélyesek lehetnek, és vannak olyan mozdulatok, amiket kerülni kell.

Sokan talán sajnálkoznak, ha meglátnak egy kerekesszékest, úgy gondolják, rengeteg mindenről „lemarad” a megváltozott képességei miatt. Nekem Robi volt az a személy, aki miatt megváltozott a korábbi látásmódom: látom, hogy teljes, boldog életet él mind sportolóként, mind magánemberként. Elérte azt, ami csak kevesek kiváltsága: felállhatott a dobogóra a paralimpián. A következő ötkarikás játékokon pedig már nemcsak szülei, barátai és kollégái fognak szurkolni neki, hanem felesége és kislánya is.